lang Aarrække selv har været disse Børns Velgører".

Jeg ved ikke, om det er lykkedes mig i denne korte Skildring at give et Billede af Fru Ploug som Menneske, Hustru, Moder, Husmoder, Pædagog og Ven, saaledes som hun staar for mit indre Øje. I dette Blads Spalter er der næppe Plads til en mere indgaaende Skildring. Og jeg ved jo, at en saadan snart vil foreligge Offentligheden, om end mest koncentrerende sig om hendes Mand. Jeg vil kun gerne atter og atter betone, hvor forunderlig uberørt — og dog paa den anden Side gennemtrængt deraf — Hjemmet som saadant var af al den umaadelige Tænken og Virken, som Fru Ploug udfoldede for andre, mere udenforstaaende, nære og fjerne. Sad man hos hende, var det, som hun havde den rigeligste Tid for én alene, og man blev med glødende Ild greben af det sidste, der optog hende, enten det nu var Glæde eller Harme over Tidens Begivenheder eller enkeltes „Bedrifter". Thi harmfuld kunde hun være. Kunde man ikke straks stemme i med, „døde man ikke i Synden"; men altid var man dog vis paa Kærligheden under de vrede Ord, selv om man kunde gaa bedrøvet bort en enkelt Gang; man vidste, man i hende havde en fuldtro Ven. Som Tiden gik, mildnedes ogsaa hendes Harmes Udbrud; hun blev mer og mere stille, om end de gamle Livsinteresser aldrig sluktes. Jeg ved ikke nogen, hos hvem Kærligheden i de senere Aar har vist sig mere øm, mere taknemmelig, mere glad og hengiven. Og saa følte man, skønt han var borte, hvor han fyldte hendes Tanke, hvor hun stundede til deres Genforening, hvor hun længtes. Man følte, hvor sand hver Tone var, han havde sunget til hende, og hvor dyb hendes Sangbund havde været for Modtagelsen. Man følte, at der var beskaaret dem, som han havde sunget, „een Lod, eet Liv, een Død".

Den 6. Juni i Aar vilde de have kunnet fejre deres *Guldbryllup*. Disse Linier blev paa Grund af Sygdom ikke færdige til den Dag. Men en egen Poesiens Susen, en Erindring om vidunderlige Sange vil maaske lyde i mangen en ung Kvindes Sjæl, naar hun læser dette, og føre hende ud til Graven paa Vestre Kirkegaard, til den skønne Plet tæt ved Kapellet, som Kommunen har anvist til Plougs Grav, og hvor hun nu hviler ved hans Side. Underligt skulde det være, om der nogen Sinde manglede friske Blomster derude.

D. K. S. og Valgretsudvalget.

Til Medlemmerne.

Jeg er fuldstændig enig med Fru *Stampe Feddersen*, der i sidste Nummer af „Kv. og Samf." skriver om det gavnlige i, at de i Dagsordenen stillede Forslag kommer til Debat i Bladet før Aarsmødets Afholdelse. Derfor vil jeg, før vor mundtlige Forhandling om Sagen i København, berette lidt om Svendborgkredsens Stilling til Spørgsmaalet: Valgretsudvalget kontra Dansk Kvindesamfund.

Vi har paa vort Bestyrelsesmøde forhandlet om denne Sag og var enige om:

1. At det overfor Fru *Nørlund* personlig vilde være at undervurdere det store Arbejde, hun har rejst, da hun i sin Tid, før nogen af D. K. S. tænkte derpaa, lagde sine Kræfter ind paa den Sag, der for hende stod som en Opgave, hun følte Kaldet til at løse.
   Hun fortjener D. K. S.s *Anerkendelse* og ikke den Miskendelse, der fra D. K. S.s Side vil ligge i, om vi nu, da den væsentligste Side af Opgaven er løst, og Interessen er vaagen, drager vore Repræsentanter ind, de samme Repræsentanter, som vi ved Fællesmødet i Ringkøbing var ivrige for at faa valgte.
2. *Synes vi ikke, det er korrekt af D. K. S.* ligesom at tilrane sig Ledelsen af en Sag, som Foreningen i sin Tid har forsømt at tage Førstestillingen til.
3. *Ser vi ikke det gavnlige af en Spaltning nu*, da alle Tegn og Solmærker tyder paa en Afgørelse i en overskuelig Fremtid.
4. Finder vi, at D. K. S. *daglig i Skrift og Tale har i sin Magt at arbejde for Kvindernes Valgret* uden at træde dem for nær, der som Foregangskvinder bar de første Dages Byrde og Hede.

Vi er sikre paa, at Fru Stampe Feddersen kun af saglig Interesse har stillet Forslaget om at drage vore Repræsentanter tilbage af Valgretsudvalget; men vi er lige saa sikre paa, at en Spaltning vil være skæbnesvanger, thi Ordet „Enighed gør stærk" er langt vigtigere for os at praktisere, end om vi skulde miste den Ære, der slet ikke i første Række tilkommer D. K. S., at have ført Sagen til Sejr for den danske Kvinde.

Vi er jo aldrig af Valgretsudvalget bleven lagt Hindringer i Vejen for at arbejde for Sagen, og hvorfor skulde vi ikke under de nuværende Forhold kunne agitere for den uden at bryde Forbindelsen med de Folk, der før D. K. S. vaagnede til Handling, viste Vej ved praktisk Arbejde.

Svendborg den 19. Juni 1904.

Anna Redder.
Fmd.